

Scénář-audioreportáž Alena Heinrichová

**Zpracovali: Andre Beneš, David Kocián, Jan Kantor, Lukáš Brautferger
ze ZŠ Janského, Praha 13**

Honza: Paní Alena Heinrichová, rozená Staňková, se narodila v roce 1943 v Loděnici. Její první výrazná vzpomínka je na konec války ve své rodné obci.

Pamětnice: 18:40-18:57 a 20:07-20:36

„Když hlásali poplach tak jsme museli vždycky do sklepa. Kolem domu byla opřená dlouhá bidla s hákama a kýble s vodou kvůli zápalným bombám, kdyby chytl barák, aby to mohli hasit... Přijela Rudá armáda na tankách, tady byly velikánský dřevěný vrata a oni přijeli nákladákem a normálně strčili do těch vrat, ty vrata porazili celý, přejeli ty vrata dovnitř, vyložili tady nějaký prasata na hnůj, krocany, to byl nějaký zásobovací oddíl nebo něco takovýho dřevěná vrata nákladákem a přejela je. Potom vyložili prasata, krocany, to byl nějaký zásobovací oddíl a ubytovali se u nás důstojníci.“

Lukáš: Krátce po konci 2. světové války se její rodina přestěhovala do Ústí nad Labem. Toto město bylo až do dubna 1945 ušetřeno náletů, ale na konci války dva spojenecké nálety zničily železniční trať a centrum města. Paní Heinrichová si do rozbombardovaných částí chodila hrát.

Pamětnice: 11:25-11:37

„Vždycky jsme tam našli něco po vojácích nějaké patrony, helmy. To jsme všechno nanosili domů, doma jsme dostali vynadán, že tam nemáme lézt, protože kdyby tam bylo něco nevybuchlého, aby se nám něco nestalo.“

Lukáš: Přestože Ústí spadalo do Sudet a velkou část obyvatelstva tvořili Němci, paní Heinrichová žádné antipatie vůči německému obyvatelstvu nevnímala.

Pamětnice: 16:18-16:34

“Normálně jsme se s nimi kamarádili. Ta averze tam žádná nebyla. Když jsem se potom vrátila sem (do Loděnice), tak tady kvůli národnosti zavraždili skupinu německých obyvatel, který jim pomáhali.“

Andre: Paní Heinrichová v Ústí nad Labem vystudovala jedenáctiletku. Lásku ke koním ji přivedla do Prahy, kde v Suchdole na vysoké škole zemědělské úspěšně vystudovala a po celý svůj profesní život pracovala jako zootechnička. Během Pražského jara přivítala společenské změny, které ale byly záhy vystřídány normalizací.

Pamětnice: 35:27-36:05

„Ta normalizace byla pro mě tehdy nepochopitelná, protože museli jsme vybrat ze svého středu někoho, kdo za to může že jsme fandili západním, a ten dostal stranický

trest. Od nás byl vybraný zootechnik, jmenoval se Miroslav Dědek. Ten byl stranicky potrestán tak, že místo hlavního zootechnika Státních statků Ústí nad Labem, šel dělat do chemičky dělníka.”

David: Paní Heinrichová je i v jejím věku pořád aktivní a čilá. Od 70. let bydlí znovu v obci Loděnice, kde je i zastupitelkou. Na tamním nádraží vybudovala Museum trati a Ostře sledovaných vlaků. Stojí si za svými názory, i když nemusí být všem příjemné.

Pamětnice: 01:05:40-01:05:51 01:06:08-01:06:20

„Umět naslouchat a umět říct a nečekat že všichni budou souhlasit. ...To si myslím že je vlastnost, kterou jsem hrozně dlouho postrádala a teď ke stáru je mi to velice užitečný velice užitečný.”